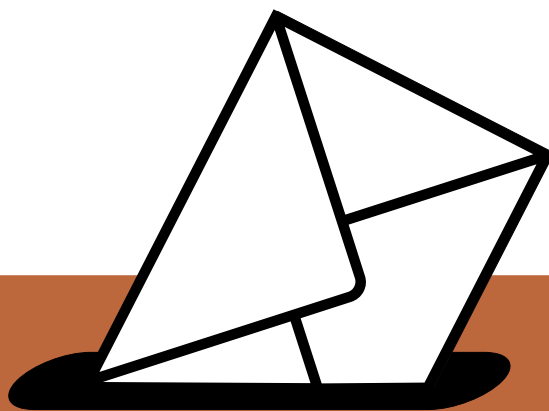

БОРБА®

**ГЛАСУВАМЕ
ЗА
БЪДЕЩЕТО НА БЪЛГАРИЯ,
ЗА
НАШЕТО И НА НАШИТЕ ДЕЦА**

Изборите, отнасящи се до законодателната, изпълнителната и съдебната власти, както и до общонационалните допитвания – референдумите, ведно с другите последици, произлизащи от техните резултати, са и огледалото, което отразява политическата зрялост на народа – “каквото посееш, това ще пожънеш”.

Референдумите в България от Освобождението до днес

(Подборки „Преса“)

От 1878 г. до днес в България са проведени три национални референдума, а управляващите са предложили 11 по държавни и местни дела.

Първото искане за всенародно допитване е направено през 1878 г. от Драган Цанков, лидер на Либералната партия. То е за формата на управление на страната. Референдумът не се е състоял, защото казусът е бил решен с Берлинския договор от 1 юли 1878 г. и с приемането на Търновската конституция на 16 април 1879 г.

Следващото искане за допитване е от 1908 г. и е дали България да стане княжество, васално на Турция. Допитването не се провежда. С обявяването на Независимостта през 1908 г. въпросът автоматично е решен.

На 19 ноември 1922 г. се провежда референдум за виновността на министрите от кабинетите на Иван Евстратиев Гешов (16 март 1911 – 1 юни 1913), на д-р Стоян Данев (1 юни – 4 юли 1913) и на Александър Малинов (21 юни – 18 октомври 1918) за обявените и водени войни и за последвалите ги национални катастрофи през 1913 и през 1918 г. Допитването се извършва чрез гласуване с два вида бюлетини: черни, с които се гласува за „невиновен“, и бели – за „виновен“. Ако резултатът от гласуването е мнозинство за „виновни“, министрите от трите кабинета се съдят от Държавен съд. Допитването е направено на 19 ноември 1922 г. От 926 490 избиратели, участвали в референдума, 647 313 гласуват с бялата бюлетина. На 13 февруари 1923 г. е обнародван Закон за съдене на министрите от правителствата им. През март 1923 г. те са предадени на Държавен съд. След преврата, организиран на 9 юни 1923 г. от Народния съговор и Военния съюз, с който е свалено правителството на Александър Стамболийски, министрите са пуснати на свобода.

На 8 септември 1946 г. се провежда референдум за премахване на монархията и провъзгласяването на Народна република България и за свикване на VI велико народно събрание. Избирателите отиват до урните на 8 септември 1946 г. 92.72% от гласувалите са за република. На 16 септември 1946 г. България е обявена за Народна република.

През март 1968 г. Петото народно събрание избира комисия за изработване на проект на Конституция на Народна република България. Специален пленум на ЦК на БКП одобрява основните положения в текста и излиза с предложение проектът да бъде публикуван за всенародно обсъждане. Провежда се референдум, в който 99.66% от гласувалите са „за“ приемането на основния закон.

Държави в света с ядрена енергетика

Държава	Реактори, работещи	Реактори в строеж	Държава	Реактори, работещи	Реактори в строеж
Аржентина	2	1	Русия	33	10
Армения	1	--	САЩ	104	1
Белгия	7	--	Словакия	4	2
Бразилия	2	1	Словения	1	--
България	2	2*	Тайван, Китай	6	2
Великобритания	18	--	Украйна	15	2
Германия	9	--	Унгария	4	--
Канада	18	--	Финландия	4	1
Китай	16	26	Франция	58	1
Индия	20	7	Чехия	6	--
Иран	1	--	Швейцария	5	--
Испания	8	--	Швеция	10	--
Мексико	2	--	Южна Африка	2	--
Нидерландия	1	--	Южна Корея	21	2
Пакистан	3	2	Япония	50	2
Румъния	2	--	ОБЩО	435	65

Данните са на Международната агенция за атомна енергия, актуални към 1 януари 2012 г., т.е. след приспадане на собствените нужди на електроцентралите.

* През март 2012 г. правителството на България спря строежа на двата блока на АЕЦ „Белене“.

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕН СЪВЕТ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕН ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
708 Florence, Park Ridge, ILL 60068, USA, Chicago

www.bnfront.com

+Д-ръ Иванъ Дочевъ – основателъ
+Д-ръ Георги Пануковъ – редакторъ

Редактура комитетъ

Година 61, брой 2

Книжка двеста и шеста

Март 2013

БЪЛГАРСКИ НАЦИОНАЛЕН ФРОНТ (БНФ), ИНК., ЧИКАГО, САЩ ПРЕДСТАВИТЕЛСТВО – БЪЛГАРИЯ

Представителството на Българския национален фронт (БНФ), Инк., Чикаго, САЩ, в България е **упълномощено** от Централния управителен съвет (ЦУС) на организацията, във връзка с политическите събития в България след 16 февруари 2013 г., да доведе до знанието на българския народ, партиите и организациите, имащи отношение към тези събития, като законодателни, изпълнителни и съдебни органи, че:

– Българският национален фронт (БНФ), Инк., е българска емигрантска организация, национална по дух и социална по съдържание, която както през изминалите 65 години, така и днес стои рамо до рамо с народа в борбата му за законност, гражданска и политическа сигурност и демокрация;

– Българският национален фронт (БНФ), Инк., ще подкрепи без колебание борбата на народа в усилията му да защити живота и честта на семействата си от звани и незвани носители на власт, както и от небезизвестни в миналото и сега икономически поробители;

– Българският национален фронт (БНФ), Инк., ще бъде неотлъчно с българския народ на барикадите за разкриване и санкциониране на виновниците за днешното си катастрофално – бедствено икономическо, положение на принципа: **„Пред законите всички са равни“**;

– Той, Българският национален фронт (БНФ), Инк., безусловно подкрепя народа в искането му за промени в действащата конституция или приемане на нова от Народното събрание с разбирането, че без такива промени желаният резултат ще бъде илюзорен в политическия и икономическия живот.

Ние отправяме апел към всички, на които е скъпо Отечеството ни, да подкрепят народа в справедливите му искания за „очистване на къщичката ни“, наречена България, от търтеи и мародери, облечени във власт, загнездили се през последните 23 години в нея.

**Нашата борба е справедлива и тя ще продължи до пълна победа!
С нас е Бог!**

За представителството на БНФ, Инк., в България – Спасов

Настоящото е разпространено по време на февруарските политически събития в България по подходящ начин.

България днес

Четири месеца преди парламентарните избори

Отговорът и преди, и сега остава непроменен! Народът живее от ден на ден все по-лошо, все по-тежко и все по-мизерно. Доходите на хората устремно намаляват и не могат да покрият дори половината от инфлацията. Икономиката боледува и ще продължава да боледува, защото се движи не в рамките на икономическите закони, което води до липса на работни места, без изгледи за откриване на нови, но с изгледи за закриване на още от съществуващите. Религиозните малцинства, използвайки положението, правят пробив в обществената нагласа и събират около себе си недоволни от икономическото си положение граждани. Покупателната способност на населението намалява вследствие на безработицата, а с това и движението на пазара (пари-стока-пари). Създава се взривоопасна обстановка, която предизвиква управляващите да предприемат ограничаващи правата на гражданите действия. Евросъюзът, на който сме 27-и член, виждайки това, реагира в границите на толерантната активна ненамеса. Недоволството на хората от положението намира отдушник с изразяване на гласната си носталгия към миналото отпреди 25 години – по време на комунистическата власт. Мнозина си задават въпроса: Днешното положение в България не е ли „увертюра“ към завръщане на комунизма, включена в изготвения за тази цел сценарий. Тягостна атмосфера създават корупционните практики на управляващите. Симбиозата власт-организирана престъпност още повече нажежава и без това нагорещената атмосфера. Престъпниците се чувстват безнаказани и стигат дотам, че се гордеят с престъпния си статус.

Всичко това става възможно, защото органите на изпълнителната власт в лицето на полиция и следствие, а също не и прокуратура, както и на съдебната власт се оказват

неработещи в преносния смисъл на думата, т.е. неспособни да разкъсат тази връзка на симбиозата. Или ако работят, работата им е насочена в посока на лично облагодетелстване и очебиен погнотомане и прикриване на престъпни дейности, издигайки ги на висотата едва ли не на пример за подражание. И това става, разбира се, отбирателно или във връзка с личността на правонарушителя, или по разпореждане „отгоре“, а законът – той е в кошчето за смет. Шумните акции с гръмки имена срещу престъпните действия все още не са показали полезността си с присъди, отговарящи на извършеното деяние, с осъдителна или оправдателна присъда, постановена при абсолютни доказателства. Случва се например, по нареждане „отгоре“, една проверка да бъде спряна с мотив – липса на достатъчно доказателства за извършено престъпление, след което устата на самия извършител е затворена с „внезапната му смърт“. Такива случаи, получили гласност, мотивират у обикновения човек чувство на страх да застане зад истината, високо да я заяви, независимо че е прикрита „отгоре“, защото се страхува да не му бъде затворена устата „по подходящ начин“. Рядко минава ден, без да бъдат изнасяни парадоксални сделки, при които се усвояват пари, отпуснати от Европейския съюз за подпомагане на известни сектори на стопанския живот. Но за съжаление те не достигат до предназначението си. Там достигат „трохите“ от тях, защото голяма част или вече е разпределена „под масата“ между наши и ваши, или е влязла в джоба на някой недосегаем посредник. Не са редки и случаите, при които получаване на средства от Евросъюза се блокира от вътрешнополитически борби или междуличностни доноси. Това не се случва от вчера и днес. То е продукт на завчерашните и вчерашни обществени отношения, които

формират днешното ни поведение. А те, отношенията, бяха ни по-вече, ни по-малко страхът, изпитван от „тоягата и моркова“, които от 65 години се намират неотменно в едни и същи ръце. Ето това продължава и в днешна България да бъде критерият за поведението на властващата допреди 25 години партийно-политическа комунистическа номенклатура, превърнала се днес в икономически мастодонт, неизпускащ от ръцете си „нито тоягата, нито моркова“.

Правилно форумци на вестник „Сега“ питат: „**Да мрънкаме ли, или да ги махаме?**“ Това право по законен път никой не може да ни отнеме, защото конституционно ни принадлежи! А ако става въпрос за противоконституционно, то не трябва да се забравя от никого, че **тоягата има два края**. Ако някой е „позабравил“ това, пак въз основа изискванията на закона и справедливостта да бъде поставен в положение спокойно да си го припомни.

Игват избори за органи на законодателната власт – парламентарни избори, а оттам и на носителите на изпълнителната и съдебната власт.

Къща се строи отгору нагоре, а се почиства отгоре надолу. Това е доказал неопровержимият опит на вековете.

Добра или лоша, построената от нашите предци къщичка, наречена България, ни е приютила в нея. Ние си я обичаме и наш дълг е да я пазим чиста и неопетнена. Тук е нашият корен. Тук е преминал нашият живот. Тук нашата земя ще приюти телата ни. Но тази къщичка, не по вина на съседите, а по наша – от времето и порядките, се е позамърсила от недоброто ѝ стопанисване. И за това стопанисване главният виновник сме ние с порочния си избор кой да се грижи за реда и чистотата в нея. Това не може повече да продължава така. Наш дълг е да я почистим, като изгоним недобрите стопани отгоре до долу и натоварим на гърба им мръсотията, която са позволили да се събере в нея.

Нека с изборната бюлетина след четири месеца, като не може по-рано, да сложим началото на това почистване. Ще ни бъде трудно, но сме задължени да го направим в името на тези, които ще дойдат след нас.

С нами Бог!

Наблюдател

Уважаеми читалите на сп. „Борба”,
Съдейници и съмишленици,

Позволете ми от името на редакцията на сп. „Борба” и от свое име да изкажа нашата голяма благодарност за политическата подкрепа, която ни засвидетелствахте през 2012 г., и за получените поздравления във връзка с Рождество Христово и Новата 2013 година.

Бъдете здрави и в борбена готовност за изпълнение на възложените ни от Централния управителен съвет на Българския национален фронт – Чикаго, САЩ, задачи.

Борбата за **ред, законност и справедливост** навлиза в нова, решаваща фаза. Нашият принос за спечелването ѝ не трябва да се изрази само в съпричастност, а в участие и активни действия за спечелването ѝ.

С вяра, неугасваща вяра в утрешния по-добър ден на Родината ни **борбата продължава**.

За редакцията на „Борба”
Г. Спасов

Проф. Димитрина
Нанева

Българската нация – лаборатория за опити?

На 21.12.2012 г. Съветът на министрите на външните работи на държавите – членувачи в ЕС, реши да се отложи предоставянето на гата за начало на преговорния процес на Република Македония с ЕС до пролетта на 2013 г.¹ Това е поводът за следния извод:

Създаването на т.нар. македонски народ в БЮРМ², съгласно Конституцията на държавата от 1991 г. като суверенен политически субект, не е само резултат от сръбско-коминтерновската стратегия за отродяване на част от българската историческа нация. „Израстването“ на този субект се подпомага от определени политически сили, при това особено ревностно, в самото Царство България още преди 1919 г. Ето защо много македонски граждани отпатък Деве баур днес, знаещи българския си етнически произход, скептично се отнасят към усилията на европейска България за възстановяване правото на историческата истина. Те не желаят да бъдат отново „жертва“ на ничии интереси и пристрастия. Ценят своя живот и този на децата си. И имат право! Нека да припомним някои факти, на които се основава неверието им:

1) През 1914 г. депутатът-земеделец Ал. Стамболийски в българското Народно събрание обявява, че „не е нито българин, нито сърбин, а „южен славянин“ и подкрепя идеята за създаване на федерация на южните славяни³. Участието му в Радомирската република като председател през 1918 г., както и реформата на правописа на българския език, проведена през 1922 г. от правителството му, и сключването на Нишката спогодба – 17 март 1923 г. между България и централизираното Кралство на сърби, хървати и словени са факти, погребващи героичната саможертва на българите от войните 1912-1913 г.

2) Странното съвпадение на следните гати – държавния преврат от 19 май 1934 г. в Царство България, коминтерновската резолюция за създаването на „македонска нация“ – 1934 г., относно славянското население във Вардарска бановина, и сключването на Балканския пакт между Гърция, Турция, Югославия и Румъния налагат също идеята за обмислена стратегия в това отношение. Тази стратегия, може би с небългарски произход на зачатие си, е скруполюзно изпълнена от етнически българи – политически и държавни дейци. ВМРО – емблематичната закрилница на българщината в Югославия, от деветнайсетомайските превратаджии в Царство България е поставена извън закона, т.е. отречена е от собствената си родителница! Договорът за „вечно приятелство“ между България и Югославия от 24 януари 1937 г., разглеждан като „предмостие“ към Солунската спогодба между България и Балканския пакт – 1938 г., в действителност обозначава края на тази стратегия. Образно казано, тя е и епопея на неимоверните усилия на македонските българи пред Обществото на народите да получат статут на национално малцинство в Югославия в периода между двете световни войни.

3) След 9.9.1944 г. създаването на т.нар. македонски език по решение на АСНОМ⁴ в периода 2 август 1944 г. – май 1945 г., е подпомогнато от новите управляващи на българската държава. Отново известните деветнайсетомайци – Кимон Георгиев, Дамян Велчев и др., подкрепят отродяването на македонските българи. Започват с провеждането на нова правописна реформа на българския език през февруари 1945 г. в самата България. Вече в условията на Димитровската конституция от 1947 г., през 1968 г. става факт „административна реформа“ и в източноправославното ни богослужение.

В НРБ то се измества по Грегорианския календар, докато в югославския федерат – Република Македония то продължава канона на Юлианския календар. С този акт се прекъсва последното „звено“ на политико-правните проекции на българщината от двете страни на Гюешево – етнос, език, вяра...

4) Геноцидът, проведен от двете страни на признатата държавна граница от Парижкия мирен договор – 1947 г. между България и Югославия, е безчовечен. В НРБ критерият за геноцида е политически – унищожават се физически представителите на „великобългарския шовинизъм“ и „фашизъм“; в БЮРМ критерият е „национално самосъзнание“ (българско!). Комунистическите управници на НРБ до 1989 г. по никакъв начин не защитават публично жертвите на македонизма, т.е. еднородните ни братя и сестри там...

Едва през 1963 г. укрепеният се във властта Т. Живков установява „грубата грешка“ на БКП по отношение на македонските българи отвъд Гюешево. В българското училище обаче младежта пък усвоява историческата правда за македонските българи само до 1903 г. между другото – както това се случва и днес...

Стореното обаче е сторено. Моделът на създадените от Сталин „белоруска“ и „молдовска“ нация – неразделна част от бъдещия „съветски народ“, суверена на федерацията экс-СССР, се копира дословно и в СФРЮ⁵. „Македонската нация“ става част от „югославския народ“ като легитимен субект на экс-ФНРЮ и на экс-СФРЮ!!! Така на македонските българи им се налага „усвояването“ „на един либерално-комунистически етнокултурен модел, дотогава непознат в Европа. Това е моделът на „политическата нация“ или както днес тя е международно известна – „македонски народ“. Възможно е упоритата защита на неговия статус в ЕС днес да е прелюдия към създаването на „европейски народ“ – политическия суверен на федерацията – ЕС.

Архитектите на новите политически субекти в Европа предвиждат и дублиращ сценарий. Това е хипотезата „етническо малцинство“ в границите на политическата нация, различно от „националното малцинство“, насилствено отделено от историческата нация. Подмяната на едното с другото понятие се извършва чрез европейската Рамкова конвенция за защита правата на малцинствата (РКЗПМ), приета от европейски форум през 1993 г. Тя не въвежда определена квота за принадлежност, която автоматично да води до признаването на наличието на малцинство (национално или етническо) в границите на даден суверен. Ето защо конвенцията не застрашава юрисдикцията на Конституцията на БЮРМ (1991 г.) за етнокултурния състав на суверена „македонски народ“. Тъкмо обратното, не го подлага изобщо на съмнение и поради това не се намира в противоречие с клаузите на договорната мирна система от 1919 г.

Охридският рамков договор през 2001 г. в БЮРМ, с който приключват военните действия между „албанци и македонци“, въвежда обаче такъв критерий. „Демографската“ граница, за предоставяне на автономия на албанското етническо население в БЮРМ и обособяването му в отделни административни единици на унитарната държава, е 30% от населението в дадената единица, имащо за майчин език албанския. Налагането на критерия „майчин език“, в случая от представителите на ЕС, е реплика от законодателството на Австрийската империя по отношение на славянските малцинства след 1848 г. ... Тази квота обаче противоречи на принципа, провъзгласен от РКЗПМ – индивидуална правна защита на правото на употреба на майчин език! От страна на Р България нямаше изразена официална позиция за нарушаване на конвенцията.

Всичко е въпрос на аритметика, твърди г-н Соломон Паси, председателят на българския Атлантически клуб⁶. А ние можем

само да добавим: особено в условията на „е-демокрацията“.

Всичко е въпрос на аритметика, твърди г-н Соломон Паси, председателят на българския Атлантически клуб. А ние можем само да добавим: особено в условията на „е-демокрацията“.

1 Едно от условията, възпрепятствали напъните на македонистичните дипломатически усилия в тази посока, е позицията на Р България, че не съществуват „добросъседски отношения“ между двете държави. Претенцията на България се свързва с подписване на спора-

зумение за добросъседски отношения в икономическата и културно-историческата област с Р Македония.

2 Бивша югославска република Македония. Това е официалното име на държавата от татък граничния пункт Гюешево, с което тя е регистрирана в ООН.

3 Вж. www.bg.wikipedia.org – Александър Стамболийски

4 АСНОМ — Антифашистко събрание за народно освобождение на Македония.

5 ФНРЮ се превръща в СФРЮ през 1963г.

6 Паси, С. Е-демокрация или информационното общество за просветения избор. 2007, www.atlantic-club.org/publications/.

Лидерство и демокрация

Водачите ли определят облика на своето време, или времето създава водача – това е въпрос, на който историческата наука търси отговор и днес. Идеята, че хората могат да се самоуправляват и организират живота си като анонимна общност, звучи неубедително. Въпреки това предположението, че отделната личност може да промени историята, не се радва на всеобщо признание. Безспорно е обаче, че между човешката индивидуалност, обществото и времето съществува зависимост. Материята, в частност човекът като нейна висша субстанция, се стремят към състояние на относителен покой. Да избегнеш риска на различното от традиционното поведение е въпрос на оцеляване. Само нуждата за осигуряване на насъщния и примерът на новаторите, чиято имитация стимулира подражание, могат да изкарат хората от пасивното им съзерцание на живота около тях. Способността да бъдат водени и мобилизирани човешки същества е дарба, вдъхновена с Божията искра и култивирана в обществото. Разрушаването на установените стереотипи обикновено предизвиква съпротива, затова да се върши онова, което не е било свършено преди, е опасно начинание.

Социалната общност най-често проявява враждебно отношение към всеки, който дръзне да направи нещо ново. Засегнатите интереси са най-различни и малцина са способни да изоставят утвърдените възгледи като поемат риск. Развитието на технологиите води до ускоряване динамиката на живота и времето днес лети по-бързо от времето вчера. В резултат: неизменно стигаме до изоставане на наследените институции и схващания от променящата се действителност. В този смисъл, който не търси нови възможности, трябва да се очакват нови проблеми. Тяхното натрупване във времето и пасивността да се отхвърлят догмите на миналото в очакване да се появи месията, който все не се появява, стават все по-непреодолими бариери за общественото развитие. Усилията да бъдат решени се стоварват лавинообразно върху хората и нерешените въпроси остават безплодни. Така Божията промисъл от нуждата на времето ражда Водача, който да поведе стадото в пътя му. Той – Лидерът, не се колебае, сочи пътя и знае къде ще стигне, без да е минавал по него. Убеден е в това, което върши, и притежава непоколебимата воля да го постигне. Често пъти тези качества са плод на гениална прозорливост или маниакална чувствителност. Независимо от генезиса им, границата между тях е трудно уловима. Затова когато става дума за обществено влияние, контролът върху лидерството е оправдан и целесъобразен. Той е гаранцията, че разрушаването на стария и установяването на нов ред ще се постигне без насилие.

Реформацията следва да бъде изразител на мнозинството и да опази гражданските права и свободи, като избегне принудата на революцията. Философите на демокрацията отричат водачеството от съображения за нарушено обществено равенство. Възможността, че някой може да предвожда, а друг да го следва, е заплаха срещу демократичните принципи според тях.

Забравя се, че в човешката история държавното управление винаги е било в ръцете на малцинството. Това важи както за първобитните племена и средновековните монархии, така и за управлението в авторитарните и демократични държави днес. Народните маси трудно се самоуправляват и упълномощават за това свои представители. Те обаче не са богоизбрани и непогрешими, а са обикновени хора със своите несъвършенства като всички останали. Ето защо, за да бъде спазен общественият договор и преодоляна възможността управлението от полезно за народа да се изроди в диктатура над него. Балансът на едно силно централно управление и опазването на гражданските права и свободи, чрез равенството на всички пред закона, е гаранция за социалния мир, вътрешен ред и просперитета на избирателите в цяло. Това е възможно, ако изпълнителната власт се постави в зависимост от изборните резултати и общественото мнение. По този начин се избягва конфронтацията между трите страни на гражданското управление: изпълнителната, съдебната и законодателната власт. Тяхното действително разделение налага: ограничена държавна власт, лични и имуществени права, както и политически плурализъм. Целта е всеки да може да упражнява контрол на всички чрез деликатно изградена система на задръжки и баланс между свободата и ограниченията. Необходимо е достатъчно силно управление с възможности да защитава личните и обществените интереси, но не дотам, че да ги застрашава! В правовата държава лидерството и демокрацията взаимно се допълват и развиват в служба на обществото!

П. Нешков

Каленгар на сп. „Борба”

Тук са посочени някои кръгли годишнини през 2013 г., които, ако не отбележим, ще допуснем съществен пропуск към читателите на списанието. Това ще правим и занаяпред като поместваме тези годишнини през цялата 2013 г. в двумесечните издания на „Борба”.

Януари

165 години от рождението на Христо Ботев (25.12.1847 г. – ст. стил/6.1.1948 г.).

135 години от освобождението на София от османско иго.

70 години от подвига на поручик Димитър Списаревски. На 20.12.1943 г. през Втората световна война в бой с англо-американските въздушни армади (България е във война с Англия и Америка), бомбардиращи София, той забива изстребителя, с който участва в боя, във водещия бомбардировач и двата самолета – водещият и изстребителят, политат в пламъци към земята. С подвига си Списаревски нарушава реда за бомбардиране

на София от противника, а самият той става първата в историята на България жива торпила.

Февруари

140 години от обесването в София на Васил Левски (6 февруари – ст. стил/18 февруари), ръководител и организатор на българското националноосвободително движение. Всяка година се чества на 19 февруари.

Март

135 години от подписването на Санстефанския мирен договор, с който България, след половинвековно робство, се откъсва от турската империя.

70 години от протестното писмо на подпредседателя на Народното събрание Димитър Пешев (1943 г.) до председателя на Министерския съвет г-н Богдан Филов против депортирането на българските евреи.

100 години от превземането на Огрин (1913 г.) от Втора българска армия по време на Балканската война.

Венелин Бараков,
историк

Васил Левски и еволюцията на българското национално съзнание

По повод 140 години от смъртта на Апостола на българската свобода

Апогей и апотеоз, своеобразен венец на Българското възраждане е Априлското въстание от 1876 г. През третата четвърт на XIX век всички обществени идеи, движения и процеси, засягащи историческото битие на българите, са доведени до пълната им реализация. Освен една: свободата – политическата независимост и политическата самостоятелност на българския народ. За век и половина (от средата на XVIII в. – 1762 г., историята на Паусий, до третата четвърт на XIX в. – Априлското въстание) българите успяват да овладеят стопански Османската империя; да си извоюват самостоятелна църква – 1870 г.; да отворят модерни училища; да принудят османската власт да им даде автономия по отношение на занаятчийските гилдии, предприемачеството и търговията, като връх на това стопанско развитие и манифактурно производство. Външно своето самочувствие българите демонстрират чрез строежа на часовникови кули, чешми, мостове, площади, църкви с куполи и камбанарии след 1829 г., и богати и представителни двуетажни къщи с еркери, елегантна вътрешна дърворезба или цветна екстериорна декорация. Но болезнената рана, че на върха на обществото стои османският султан, а не български цар, че данъците издържат чужда армия, администрация и чиновници, трови живота на всички български обществени пластове. Най-чувствителни по този въпрос са учителите, някои чорбаджии, търговци, занаятчии и духовници, и най-вече представителите на българската интелигенция и набиращата мощ млада българска буржоазия – хора с високо образование, попили европейската култура, модерните политически и философски идеи, програми и форми на управление, в основата на които лежи свободата – религиозна и ду-

ховна, свободният пазар и индустриалното производство, конкуренцията. Леността и архаичната полуфеодална структура на Османската империя е спирачка за всеки творчески, свободен и предприемчив ум. Това катализира революционен кипнеж и настрояния както сред българската имиграция, така и вътре в поробените български земи. Особено след неуспешната за Русия Кримска война с Османската империя от 1856 г., когато българите за пореден път разбират, че трябва да разчитат изключително на своите собствени сили, които да ги отведат към така желаната свобода.

Преди да се спра на етапите в развитието на националното съзнание – няколко думи за народопсихологията на българина преди голямото дело на Левски, което внася нещо качествено ново в измерението и смисъла на живота – като отношение към ценностите и смъртта и като подвиг и пример.

Най-удивителното качество на българина въобще е неговата жизненост. Както добре го е доловил нашият голям културолог и мислител Владимир Свинтила, той живее така своя живот, че веднъж е оптимист, веднъж е песимист. Тази двойственост в националния характер винаги е правила силно впечатление на чужденците и винаги силно ги е обтлъсквала. Веднъж сме отрицатели на света и политическото статукво, друг път се кънем в тяхната святост. Вл. Свинтила чудесно е забелязал тази основна българска черта в народната душа: българинът живее сломен от грижи и опиянен от музика, търсещ смъртта и обичащ живота едно след друго. Но най-важното е: да оцелява. В спор с „божествения порядък“, с хармонията, с реда, с ценностите, прекланящ се пред таланта и творчеството. Българската жизненост изис-

ква от човек да е преминал през всички етапи на светоусещане; да заема противоположни точки и позиции. И след като е засвидетелствал някому покорство, изведнъж да развее знамето на свободата и да запее песента на бунта. Това поведение е непонятно за чужденците. Затова Чърчил, по време на Първата световна война, ще възкликне озорчено по адрес на българите: „Грешен народ, който не заслужава доверие!”

Българският принцип е принципът на разнообразието, на многопластовостта – разнообразието на обществения живот, на обичаите и обредите, на личностните преживявания. Съществува само духовна емпирика на личността. Само личността е критерий за правилното и неправилното в мирозданието. Само личният опит е от значение. Това ще накара българина дълбоко да вярва в себе си, в своя опит, в способностите си правилно и вярно да оценява. Така се достига до тази пълна автономия на личността, която ще се прояви с такъв трагичен и обаятелен блясък в Априлското въстание от 1876 г.

Върховната нужда от политическо единство е причината цялата тази противоречива психичност да се съхрани и в своята противоречивост да образува единство, което се нарича „българска нация”, „българско битие”. Този тип душевност и менталност е онази вечна българска жизненост, една вечна активност, която Левски ще проумее, разбере и възбуди, ще я превърне в обществена и политическа сила. Левски пръв от плеядата български революционни мислители ще прецени, че зараждащата се българска буржоазия и интелигенция ненавиждат тесногърдието, едностранчивостта, „хората с капаци” и ще ги посочи като водеща българска сила, способна да извоюва политическо освобождение. Тази сила е нова за българското възрожденско общество; тя действа, крои планове, измисля, създава. Левски пръв осъзнава, че само в съзиданието намират покой дуализмът и противоречивите начала, че само в създаденото с много труд и усилия се умиротворява човешката природа и в нея действа свободната воля. Действието е катарзис,

понякога единствен, в който се съчетават и обединяват полярностите на личността в нещо външно на нея, нещо сътворено, създадено от нея.

Така Васил Левски вижда личността и нейната креативност. Пробуждането на личността. Изплуването ѝ от масата на еснафското всекидневие и битийност. Левски провокира будните умове и духове. Убеждава и води, обучава и дава наставления воден от християнското разбиране за личността и нейната дейтелност, които се подчиняват на потребности, а не на цели. Свободата да бъдеш себе си – творец и гениум на собственото си битие и живот. По този начин се синтезира духовната с материалната същност и се създава равновесието вътре в самата човешка личност. А личността проектира цялото общество. Ето ги принципите от чисто психологическо естество, които залягат и движат ВРО (създадената от Левски Вътрешна революционна организация).

Българското възраждане се движи от груги сили, само не и материалистични. Това са съзидателният и строителният етнос на българина. Няма свободен пазар. Липсва конкуренцията. Организацията на еснафските сдружения разпределя поръчките така, че да има за всички, да няма никой гладен. Свободното предприемачество отсъства. То ще се появи като принцип едва след Освобождението. Наистина: производството удовлетворява някакви утилитарни и всекидневни потребности. Пазарът съществува – това е огромният пазар на Османската империя и външната търговия. Но както отново блестящо го е забелязал Свинтила: енергията е по-голяма от това производство. И тази енергия се движи, модифицира, превръща в художествена дейност с естетизирана насоченост. Виждаме я в строителството на домове и къщи, в надгробните паметници, в украсата на мостове, чешми и църкви. Всеки нещо майстори. Тази енергия намира своя израз в невъзможното – свободата. Жизнеността, която не може да бъде пласирана в нуждите на материалното производство,

ще се изрази там. Свободата няма граници. Има идеи. Свободата дава усещането за нещо наистина истинско, стойностно, благородно. Свободата е присъща на високоблагородните личности. Само в нея човек може да се насити на дела, на деяния, да изрази напълно себе си и да се изчерпи. По този начин се стига до това обществено опиянение, за което говорят З. Стоянов и Ив. Вазов – най-великото качество на българския народ. Това не може да го предложи битът и всекидневният живот. И въпреки жертвите и страданията никога няма да се разкае, защото е изживял този най-висш трепет на съществуването.

Тази динамична картина на психичния живот и душевността на българина определят и пътя на националното и революционното му съзнание. Нещата не стават бързо, нито изведнъж. Векове делят първите стихийни прояви на свободна воля от организираното революционно движение. Има еволюция на мисленето, на идеите. Има израстване на нови личности, които, основавайки се на по-стария опит, идват със съзнание за борба чрез обновяване. Единствената енергия, която движи всички, е свободата, свободната човешка воля, желанието да изразиш и да бъдеш себе си.

С „История славянобългарска”, завършена през 1762 г., Паусий е обезпечил личността в рамките на една етносно-историческа принадлежност. Това е първа форма на осъзната пробудена личност. Процесът е революционен. От средата на XVIII в. нататък скоковете с революционен характер ще бележат цялото развитие на социалната личност. Агресатът на Паусий е индивидуалността. Индивидуалната мисъл и индивидуалната съвест трябва да бъдат оплодени от тази нова и велика идея – националното съзнание. Това предизвиква една нова индивидуална душевност и типичния за Възраждането ентусиазъм на индивида. А културното себеосъзнаване се изразява във формата на дейност, в това число и революционна.

Най-ранните опити за противопоставяне на българите срещу деспотизма на феодалната османска система са спонтанни

и стихийни. Това е хайдутството. Дълбоко лично в основата си, възникнало от силното желание за мъст, това движение постепенно се превръща в начин на въоръжена съпротива срещу турски гнет, срещу репресивна данъчна система и най-вече срещу кръвния данък и еничарството. Няма друга страна с толкова много народни песни, които да възпяват имената на хайдутски водачи и техните дружини. Хайдутството е средство за ограничаване на османския произвол, етническата дискриминация и верската асимилация. Хайдутството никога не се превръща в организирано, национално движение, защото то няма голяма мащабност, численост и ангажираност. То е местно, локално явление срещу неконтролирания османски произвол и злоупотребите с властта. След като целите бъдат постигнати и мъстта отмъстена, дружините се саморазпускат. Но хайдутството в същността си е дълбоко социално движение, местен революционен бунт. Не случайно Раковски ще види в хайдутството основата за голямото всенародно национално въстание. Той ще му даде една обща идеология и след неговите идеи войводите вече ще излизат с чети за извоюване на народната самостоятелност.

През годините на робство има няколко по-големи масови въстания: първото и второ Търновски въстания, Чипровското и Карпошовото въстание, бунтовете в Западна България, но те отново са локални, без добра организация и подготовка и без достатъчно ясна визия за крайните цели.

Многобройни са участията на българи във войните, които Русия води срещу Османската империя. Но разочарованието от тези войни е огромно. Това са сблъсъци на две империи, които воюват за своите интереси, за контрола над проливите и търговските пътища, за завоюването на нови територии, богати на суровини. В тези войни българите трупат боен опит и солидни познания за османската армия. Едва след Кримската война започва по-силно активизиране на емиграцията и създаване на първите големи чети. Идеолог на това движение става Г. С. Раковски.

Ерудит и учен човек, с проникновен поглед за обществените нагласи и настроения, познавач на политическите движения и процеси в Европа, Раковски ще издигне идеята за едно всенародно въстание, предизвикано от голяма чета или армия, която ще навлезе в България от съседна държава, и така ще увлече хората във въстанието, което ще отхвърли робството. В своята идеология Раковски е силно повлиян от Гарибалди и неговата армия, чрез която се постига обединението на Италия. За да реализира идеите си, Раковски ще организира две български леги в Белград, които ще бъдат разпуснати, без да бъде осъществена голямата цел – освобождението на българите.

Участник в състава на легиите е и Васил Левски. Левски ще изпита разочарованието от позицията на сръбската държава, закрила легиите от нереалността на идеите на Раковски и ще поеме друг път – този на преместването на центъра на революционната борба вътре в българските земи, като двигател на този процес ще превърне създадената от него ВРО със своята стройна система и начин на действие и комуникации. Левски ще издигне своето верую – всяка надежда за спасение и свобода е в ръцете на корабите български селяни, интелигенция и занаятчии, просъществували като народ, въпреки невъзможността, в която ги е поставила историята. Ще основе и развие гъста мрежа от революционни комитети и координиращи звена, които трябва да изнесат самото въстание чрез всенародно надигане, а не чрез действието на чети. Дейността на Левски представлява връх в политическото мислене и революционната идеология на българите през Възраждането. След смъртта му наследството ще поемат апостолите на Априлското въстание.

На Оборище, което ще прокара пътя към Априлското въстание от 1876 г., всички представители на революционните области до един ще бъдат дълбоко убедени в светостта и универсалността на своето дело. Универсалност, защото свободата е

човешка категория – най-висша добродетел. Те ще действат наивистично, но с непоклатимо съзнание и решителност. И отново, подобно на Свинтила, ще възкликнем: „Велики духове и пленителни души. Всички те нямат равни на себе си – от образования войвода до простия четник. Възпитани в една среда и една наивистична култура, те ще вярват, че всяка свобода и свободна придобивка е свойство на целия човешки свят. Те ще се удавят в собствената си кръв през априлмай 1876 г. Ще потресат и разтърсят света със своята вяра в универсализма. И техните гробове ще бъдат присъда.” (цит. По Вл. Свинтила, „Грифонът и химерата. Българската душевност през Възраждането”). Това е големият отзвук на Априлското въстание – най-героичното българско дело в цялата ни история. Ще заявим твърдо на света, че сме негови създания, негови граждани и имаме правото като всяка свободна душа на самоопределение и еманципация, на проява на собствена свободна воля. Почти всички водачи на Априлското въстание ще умрат. И това ще ги превърне в герои. Защото величие може да има само в трагедията. И нещо друго. С трагичната си смърт героите на Април 1876 г. показаха на света, че да си българин не означава просто да принадлежиш към някой етнос. Българската националност излиза извън себе си. Тя се отъждествява със свободата, с човека и човешкото. Тя е универсална. И тя не свързва своята универсалност с месинството.

Това е особената жизненост на българите, на българската култура и формирането се през Възраждането национално съзнание. Защото това е култура, която още от прабългарите до нас е култура на синтеза, на взаимозаменяемостта, на многопластовост и абсорбиране на най-важното от обществената, политическата и техническата мисъл на древността, Средновековието и новото време. Такава култура не може да умре или да бъде покорена. Тя живее. Тя е вечна. И ще бъде, докато има живи наследници, които да я носят.

„Ако спечеля, печеля за цял народ...” (140 години от обесването на Васил Левски)

Величието на родината ни се гради върху костите на ония българи, които живяха достойно и умряха за нея. На онези, които умряха, за да живеят вечно в душите и сърцата на поколенията, които останаха **вечно живи**. Тяхната смърт е **безсмъртие**. Тя събуди в душите на българина вечна мъка, надживяла столетия. Мъка и болка, изтръгната без звук, докато сърцето все още бие. Мъка и болка, възпята от поети:

*...и млъкна вече!
Юнашки сили турците бързо скриха в земята.
О, майко моя, родино мила,
проклета била над теб съдбата!...*

Само Ботев може със словата си да изрази мъката на цяла България в онзи злокобен ден – 19 февруари 1873 г., когато на бесилото „увисна със страшна сила” Апостола на свободата. Бесилото страшно, ужас, но и кураж, вдъхновение. Бесило – отчаяние, но и сила, величие. Бесило, след което настъпи **вечният ден на България, на нейното безсмъртие**.

Само народ светец, какъвто е българският, хиляди пъти разпъван на кръста, съсичан безмилостно от турския робски ятаган, народ с огърлица от въже на бесилки по врата си и хиляди пъти възкръсвал, може да роди и отгледа титан като Васил Левски. И Левски беше и си остана завинаги най-достойният син на майка България, на своя народ. Личността му българинът възприема не само със сетивата си, а най-вече със сърцето си. Затова тя е трайна, обаятелна, заслужена гордост. Затова не друг, а народът ни му извая най-величествения паметник, назова го **Апостол на свободата си**. Величествен, защото го извая с душата си.

140 години от обесването на идеолога, стратега и организатора на българската националноосвободителна борба от онзи злокобен 19 февруари, когато „заплака жално, милно майка България за своя син”. Заплака за българина с най-величавия ръст – Васил Левски. Последните му думи, отправени към отишлия да го изповяда предсмъртно отец, парят душите ни до болка и запалват чувството ни за национална гордост: „Отче, нищо няма що да кажа, защото **нищо не съм вършил в своя полза. Ако служенето на народа е грях, то не искам прошка от Бога.**” Слова с актуално звучение днес.

Васил Левски е самобитен велик революционер демократ. Титанът му сътвори вътрешна революционна организация и със саможертва и удивителна енергия подготви българския освободителен революционен подем. Подготви великия час на революционната битка с петвековния тиранин.

На 19 февруари с гордост и благодарност българска да сведем глава пред образа на Васил Левски и с чувство на болка и гордост на този ден да кажем: Сполай, че те имаме Дяконе Левски. Носим те дълбоко в сърцата си, носим те и ще те носим, **докато има България и достойни българи**.

* * *

На Великден 1864 г. дякон Игнатий се разстригва и предава на майка си косите с думите: „Мамо, мене ме призовава народният глас да се притека на помощ на поробеното си Отечество. Затова аз не мога да изпълнявам духовната си длъжност и се отказвам от нея. Вземи косата ми, там скрий в сандъка си, защото аз се отделям от тебе и кога чуеш, че съм загинал, да я извадиш, за да се опея и погребя вместо мене, защото може да остана неопян и непогребан.” Думи предчувствие за това, което ще стане, изречени с болка, мъка и чути от майката с горчивина, болка и страдание. И великият син на Отечеството ни, Апостолът на нашата свобода беше обесен с настървение и злоба от убийците турци набързо, недочакали султанското ираде, защото храбреците българи, неговите приятели, може да се надигнат и да го освободят. И Васил Левски умира неопян и непогребан. Майка му – мъченицата Гина Кунчева, не можа да изпълни завещанието му.

На 19 февруари Левски е обесен. 1873-а е паметна по своите мъки и жертви година. Година на утвърждаване на робството и мрака. Едно унижително оръдие – бесилото, слага край на най-достойния човешки живот. Бесило ужас, но и бесило кураж. „Бесило славно”, което за българина е „на кръста равно”.

Левски поглежда бесилото, приближава се. Погледът му е поглед на човек, който безброй пъти е поглеждал смъртта в лицето. Пред доведения насила свещеник да го изповяда Левски произнася свидните за всеки българин слова: „Моли се не за мене, отче, за Отечество България”. А пред мяркащите се пред погледа му по околните улици негови другари – отчаяни, съсипани от мъка, отправя окуражаващите слова: „Братя, аз съм първият, но след мене идват хиляди!” След страшното бесило на Апостола на свободата ни настъпва вечният ден на България – на **нейното безсмъртие**.

140 години от онзи злокобен 19 февруари, когато „заплака майка България за своя един син” – Васил Левски. А тръпки на ужас и срам ни побиват, когато си спомним съдбата на майката Гина Кунчева. Тя се самоубива няма и месец след Освобождението, изтощена от глад, мъки и недоимък. Изгубила двама от тримата си синове в революционните борби. Третият, участник в четата на Христо Ботев и в опълчението, с ампутиран крак, полуспял, почти оглушал, изкарва залька си от просия. И майката мъченица не изпълнила завещанието на сина си Дякон Игнатий. „Защо светът е нареден така обратно, че достойните да станат негова жертва?”, възкликва с болка Яна Язова. С мъка и болка ще отговорим – именно защото са били най-достойните българи.

Елена Вачева, Хасково

Гости
на „Борба”

НАЦИОНАЛНА СЪПРОТИВА

www.nsaprotiva.com; mail@nsaprotiva.com; 0894 604 588

Националистите отново се събраха в Скопие да почетат паметта на Мара Бунева

В студената сутрин на 13 януари 2013 г. 4 автобуса с националисти от всички организации за поредна година се отправиха към Скопие, за да сведат глави пред паметта на Мара Бунева – 85 години след нейния подвиг и героична кончина. Делото ѝ е изписано с кръв в паметта на онези, които помнят и държат на българското си самосъзнание в едно жалко подобие на държава, чиито управници мразят и още притръпват при споменаването и почитта пред нашата българска икона и патрон.

Трябва да се отбележи, че тази година участниците в панихидата бяха рекорден брой активисти от АТАКА, ВМРО, БНС и Национална съпротива. На събитието се събраха и мнозина българи от Прилеп, Струмица, както и нашенци от Западните покрайнини. Всички ние, които бяхме там, можем да гарантираме, че с всяка изминала година нашият брой ще се увеличава и въпросите, които ще задаваме, ще бъдат все по-звучни и „досадни” за някои персони. За поредна година не се случиха и анонимните заплахи, идващи от различни кръгове „антични” македонци, които се бяха скрили като мишки в хладния скопски следобед. Въпреки проблемите с единия рейс, който спуска гума из македонските поляни преди Скопие, всички заинтересувани успяха да се съберат пред новооткритата плоча и отдадоха своята почит, накичени с родните си знамена и символи. Провокации липсваха, всичко мина спокойно и сред приятелска атмосфера, въпреки излишно засилената полицейска охрана от страна на „домакините”. Паметта на революционерката бе почетена и с панихида в църквата „Св. Димитър”, която се оказва тясна да побере всички желаещи да присъстват на службата. След това шествието се

отпрати към Каменния мост на Вардар – лобното място на Бунева. Там бе поставена нова паметна плоча, тъй като старата бе осквернена още миналата година. За съжаление, по-късно, на 13 януари, това се повтори, но ние можем да гарантираме на нашите скопски „приятели”, че догодина ще бъдем още повече и ще я сложим отново. А може да решим и да поостанем, за да видим чии са мръсните сърбомански ръчички, извършили това гнусно дело. Имаше и заядливи коментари от страна на македонската преса, но това нас галеч вече не ни учудва. Представители на нашата „официална” еничарска власт, разбира се, не присъстваха на мероприятияето, но това е нормално. На кого, освен на националистите му пука за нашите сънародници в Македония?! Всички те – репресирани и угнетени заради самосъзнанието и корените си. Въпросите отново са риторични, сериозни, но на тях отговор няма да получим.

След като мероприятияето приключи, участниците имаха удоволствието да се „порагват” за няколко часа на бутафорната цигания, в която се е превърнал центърът на Скопие – сред лъскави „паметници”, кал и разбити плочки. По-късно през деня, със скандирания и развети знамена, активистите се отправиха отново към София и се прибраха без никакви проблеми.

Излишно е за пореден път да пишем и казваме какво е направила Мара Бунева. Дано в края на този ден, както и всеки следващ, да сме се замислили коя всъщност е тя. Тъй като мнозина от нас са на тази възраст, дали всеки един от нас би жертвал своята крехка младост и би направил това, което тя е направила през 1928 г.? Дано всеки един е открил отговора за себе си, тъй като днешните еквиваленти на Велимир Прелич все още бродят необезпокоявани както в България, така и в Македония. Но тяхната присъда рано или късо ще бъде изпълнена.

За България и българщината – свобода или смърт!

Промяната

Ние сме народ, който е имал всичко, което е пожелавал, древен народ, съхранил традициите си през множество перипетии, повечето известни за вас, въпреки че се опитват да ги принизят до „присъствие по българските земи”. Като всичко старо и ние сме имали спадове и възходи. Нищо не може да съществува без проблеми. Така е и в нашия случай. Но едно нещо оказва пагубно влияние върху нацията ни. Зло по-голямо от всеки враг, който е виждала нашата многовековна майка България. За 45 години българската нация беше смазана от това зло, идващо от „братска” Русия. Истината е, че още след като помогнаха да се освободим от османско робство, единствената цел, която Русия е преследвала, е ново робство. Все пак, веднага, след като излезе прокламацията за Съединението на Източна Румелия с Княжество България, те изтеглиха войските си и ни оставиха сами срещу сърбите, в студените дни на 1885 г., когато всички очакваха атаката да дойде от границата ни с Турция. Това е само едно доказателство от много, които показват истинските намерения на „братушките” спрямо на-

шия народ. Истински, обаче, успяха да ни заробят на 9-ти септември, 1944-та година. Просто комунистите, за разлика от царска Русия, бяха доста по-агресивни в „освободителния” си план, спрямо България. И така отечеството ни потъна в мрак за 45 години. След това дойде 89-та, народът ни видя светлина, за която дълго бе мечтал. Окрилени от свежия дъх на свободата, хиляди подскачаха по площадите, скандирайки демократични лозунги. Всеки със собствените си мечти и виждания за „демократична” България.

Жалко само, че тези хора, бяха предвождани от... каква изненада – същите тия от 1944-та. Господата от Москва отдавна бяха предвидили какво ще се случи в 89-та! Предвидиха го и създадоха плана, по който се движи цялата ни политическа сцена, от тогава до сега. Гледаха от топлите си кресла подскачащите по площада, и се подхилкваха, защото знаеха точно какво ще се случи след това. Те дори запалиха партийния дом, унищожавайки всичко, което не трябваше да бъде намерено. И така се започна новото робство, което трябва да призна-

ем се справя по блестящ начин. Сменяйки лицето си всекидневно, робството беше дълго укривано. Днес е друго – все повече хора започнаха да усещат, че имало нещо гнило през тази вече носталгична за някои 89-та година. Скоро ще станат 23 години откакто комунизмът „рухна“. И какво виждаме? Виждаме гнусния им план да се осъществява с уникална прецизност! През 4 години в България идва месията, който да избави родината от мъките, за които е виновно предишното правителство. На бял кон видяхме кой ли не. Всички те до един бяха подготвени и издигнати (да не прозвучи изненадващо за някои) от същите тези, чийто дядовци слизаха с партизански отряди от планините през 1944-та.

45 години комунистите подготвиха 89-та. Заграбвайки богатствата на родината ни, те поискаха 89-та да се случи. Те подготвиха Костов, царя, Петър Стоянов, ББ и цялата останала паплаг, която 22 години сменя маска след маска. Един ден са десни, утре са леви, един ден са опозиция, следващия влизат в коалиция с управляващите. Какво се случи 89-та? Старите комунисти, с парите на България, купиха всичко държавно и създадоха новия капитализъм. Е, каква беше в крайна цел ползата от 89-та? Никаква! Каква е разликата? Има банани, портокали, има също така и картофи, краставици и домати в изобилие, естествено вносни, защо ни е да произвеждаме селскостопански култури, щом можем да ги вкараме от чужбина?!? Погледнете и сравнете в най-общи линии режима от преди 89-та и начина на управление в наши дни. Какво виждаме – една шайка безродници управляват останалата част от населението. Преди 89-та всичко беше държавно. Сега всичко е частно, но независим среден бизнес почти не съществува. За едрия да не говорим. Всеки частник е свързан или се отчита на политическата сила, която го е издигнала до сегашното му ниво. Естествено има малки изключения, които половината си живот се бориха с държавата ни, за да могат да бъдат самостоятелни, независими и да работят за себе си и семейството си. Такива хора наистина заслужават дълбок поклон за волята, която са проявили. Но наистина днес се вижда как държавата се опитва да смачка средния бизнес. Всевъзможни и ненужни документи се бавят с месеци по общини и паланки. Налагат данък за всичко. И до какво води всичко това? Смазването на средния бизнес, следователно - смазването на средната класа. А това на какво ви напомня? Огромен брой пролетариат и една малка „богоизбрана“ класа на върха, тънеща в богатства, докато останалата част от населението лази в мизерия и нищета. Средна

класа няма. А точно тя създава истинското и здраво общество и обществено мнение. От нейните деца се ражда интелигенцията, която може истински да се съпротиви на samozабравилите се. Средна класа нямаше преди 89-та, така е и сега. Кой каквото ще да ми говори! Така беше преди, така е и сега! Това че по магазините има банани целогодишно не ме грее, защото не мога да си ги позволяя! Чудите се какво можем да променим? Засега нищо. Каквото искат да казват! Не ми давайте за пример Гърция или „това, ако беше на запад, еди какво си...“! Какво щеше да стане, ако беше на запад? На протест щеше да излезе сганта, която толкова години се подготвя от управляващите на повечето държави в Европа. Наркомани, отрепки и всякаква сган щяха да чупят коли и да палят кофи една седмица, правителството на съответната страна щеше да склони на отстъпки или дори да даде оставка, и след още една седмица, под форма на друг закон, всичко ще си е по старо му. Не искам такава съдба за родината ми! Искам, когато изляза да протестирам, до мен да видя хора, които не могат да бъдат заблудени. Такива хора, за съжаление, са малко. И пак – не ми давайте пример за анархистите от Гърция, които за 10 ст. по-скъпо кафе запалиха Атина! Ако те бяха прави, държавата им нямаше да е пред фалит! Ще минат поне още 10 години, през които ще трябва да се подготвяме за промяната. Първо трябва да променим мисленето си. Звучи банално, но е така. До преди 1 година, ако някой ми кажеше това, най-вероятно щях да го напусвам. Но се уверих, че е така. Докато не променим мисленето си, ще виждаме промяната само в предизборните кампании на поредния мухлясал руски или американски кадър. Ще е трудно, но трябва да стане! Вижте годините преди 45-та. Националистическите организации са имали около 500 хил. души членска маса. Според вас възможно ли е сега да съберем на едно място било то и 10 хиляди родолюбци? Няма да видим промяната, докато всеки поотделно не се издигне в мисленето си. Тогава няма да могат да ни измамят с такава лекота. Който смята, че не може да бъде мамен, сам ще намери начин да помогне за промяната. Но докато променяме мисленето си, не забравяйте, че Серго, ББ и компания заграбват за жълти стотинки и последното, което притежава нашата държава. Така че наблюдайте на мисленето, та рано или късно, да видим истинската промяна. Рано или късно родоотстъпниците ще коленичат пред волята на народа!

Национална съпротива

Два европейски колоса, а защо не и световни

КОНРАД АДЕНАУЕР

Конрад Херман Йозеф Аденауер е роден на 5 януари 1876 г. в Кьолн – Германия. Починал е на 19 април 1967 г. в град Рукендорф – Западна Германия (на 91-годишна възраст). Той е първият канцлер на Федерална Република Германия от 1949 г. Остава на този пост до 1963 г. От 1950 до 1966 г. е председател на Християндемократическия съюз (ХДС). От 1951 до 1955 г. е външен министър. Като канцлер Аденауер се очертава като противник на социалистическите идеи и категорично отхвърля масови общества. Очертава се като застъпник на индивидуализма на правовата държава. Според него държавата трябва да осигурява свобода, независимост, лично духовно и икономическо развитие при строго спазване на закона. В центъра на вниманието му стои преди всичко външната политика на Германия. Той разглежда настъплението на комунизма в Европа като директна заплаха за Запада и неговите ценности и не вярва във възможността за мирно съвместно съществуване на западната демокрация и тоталитарния комунизъм. В резултат на това енергично подкрепя създаването на НАТО. Той поставя началото на формирането на въоръжените сили на ФРГ и влизането на страната в НАТО. Чрез т.нар. Германски договор със САЩ, Великобритания и Франция, подписан през 1952 г., той по същество постига прекратяването на окупационния статут на Германия. През 1955 г., при посещение в СССР, Аденауер успява да издейства освобождаването на последните германски пленници.

Трябва да се подчертае, че най-голямата му историческа заслуга е помирието с Франция, чиято кулминация е подписването на Германско-френския договор от 1963 г.

Важен фактор за това са добрите му лични отношения с генерал Шарл дьо Гол. Германско-френското сближаване според него е ключов фактор за европейското обединение. Заедно с политици като французина Роберт Шуман и италианския Алиенди де Гаспери е рагетел за европейско сътрудничество. Без неговата активна дейност съвременният Европейски съюз би бил немислим. Голям ценител на класическата музика, живописца, както и страстен градинар в личния си живот, Аденауер е непретенциозен и крайно дисциплиниран. И с право се смята, че той е най-крупният политик на Германия след 1945 г. Заслугите му за изграждането, свободата и демокрацията на следвоенна Германия и Европа са огромни.

Според общоприети схващания неговите големи исторически постижения са утвърждаването на демокрацията във ФРГ. Широкото обвързване на Германия със Запада, икономическият възход и модернизацията на страната, възстановяването на политическия и морален кредит на Германия и изграждането на ХДС са безценни. Аденауер е определил Лудвиг Ерхард – бащата на социалното пазарно стопанство, за министър на икономиката. През 2012 г., в рамките на последователна поредица от допитвания, Конрад Аденауер е избран посмъртно от широката публика за **най-велик германец на всички времена**. Какво може повече да се каже и пише за тази **велика личност – Конрад Аденауер?!**

АНГЕЛА ДОРОТЕЯ МЕРКЕЛ

Много е трудно в ограничено пространство да поместиш една такава материя. И все пак, дано опитът ми, макар и информативен, за този политик бъде одобрен от широката читателска маса. Като всеки млад,

образован и интелигентен човек получава средното си и висше образование в Германската демократична република. Членувала е в пионерската организация „Ернст Телман” и в Съюза на свободната немска младеж. След като завършва висшето си образование и се дипломира с много добър успех, постъпва на работа в Централния институт за физическа химия към Академията на науките в Берлин, където работи в отдела за теоретична химия.

Смятам за излишно да се впускам в подробности за този период от живота на Ангела Меркел, но от прочетеното за нея, което имах възможност да направя, се вижда, че става въпрос за един бъдещ политик, който с право е оценен в Германия, а защо не в Европа и сега в целия свят. Ще се спра накратко и ще маркирам политическата ѝ кариера.

По времето на Хелмут Кол тя поема Министерството на околната среда, опазването на природата и ядрената безопасност. След неуспеха на изборите на Християндемократическия съюз (ХДС) през септември 1989 г. стават промени и по предложение на председателя на партията Волфганг Шойбле от началото на ноември 1989 г. е назначе-

на за главен секретар на партията. След оттеглянето на Шойбле от политиката и лидерството в партията Меркел, като генерален секретар по това време, се намира на една от ключовите позиции. В резултат на това през април 2000 година на изборите в Есен тя е избрана с 897 гласа от 935 за председател на ХДС.

От ноември 2005 г., след един безспирен политически възход в нейната кариера, тя е първата жена **федерален канцлер на Германия**. Начело е на широк коалиционен кабинет, съставен от ХДС, Християнсоциалния съюз (ХСС) и Германската социалдемократическа партия (ГСП). Тя е осмият канцлер на Германия след края на Втората световна война и първият от бившата комунистическа източна част. Това е накратко, което може да се напише за Ангела Меркел и което тя представлява не само за Германия, но и за Европа, а защо не и за целия свят.

В това кратко изложение съм посочил една съвсем малка част от жизнения и политическия живот на тази дама. Но в историята на Германия и Европа, а и в целия свят, Ангела Меркел си издигна приживе един напълно заслужен паметник.

Николай Начев, адвокат

Форум

Да мрънкаме или да ги махаме?

Този въпрос си поставя форумът на „Сега” след избора на нов главен прокурор

Dilma_Rousseff

Вие не знаете ли, че сте управлявани от МАФИЯ и нищо не можете да направите или тепърва трябва да преговорите уроците за рекетърските партизански дружини в България?

Калки

Уви, много вярно заключение: „Не е новина и кадруването на ГЕРБ – нагло, безцеремонно и бездарно. За 4 години тази партия, голяма част от която бе събрана от ъндърграунда и от милиционерските школи,

успя да разоре всички сектори във властта и да задуши и малкото оцеляла нормалност”.

Още по-лошо, че дори и като ги махнем догодина, мекеретата им ще останат във властта години наред и ще ги чистим сигурно десетилетия.

Дано повече хора осъзнаят, че сега не БКП и ДС са основният проблем, а именно герберската милиционерско-мутренска мафия, превзела властта.

Геновева

Ох, това за вратовете и аз си го помислих сутринта, като ми почна геният с

Първа програма. Ама ми беше неудобно и да си го помисля, понеже – и Фигоската, и този път на дискриминация малко мируше, по отношение на наднормените в теглото. Но пък като си спомня поговорката на баба – тази шия не е от туршия, се уверявам в народната мъдрост. Тя, поговорката, има и първа част – в самоковски изговор преминаването на Ъ в А – т.е. чети – този газ не е от праз, тази шия не е от туршия. Във втория случай, днес обсъждания, определено не става дума за смущения в метаболизма. Останалото – в последната реплика на датския принц.

i_sh

Това, което видях на обсъждането и гласуването във ВСС, ме обезсърчи напълно – нямам предвид отделните кандидати и техните качества, а поведението на членовете на ВСС. Няма никаква светлина и шанс за промяна. Защо е нужно да има такъв орган ВСС – да остане само МП като орган, който да разпределя бюджета, а назначенията на съдии да са преки – от народа. Прокурори и следователи да се прехвърлят към изпълнителната власт. Тъжно ми е за тях, жал ми е за нас. Падна завесата на кукления театър. Но горчивият вкус още се усеща.

супен

Не че има някаква надежда за тази територия, но поне да се види, че дори и да са крайно маргинализирани, все още има една шепа нормални хора. Браво и на Калпакчиев, единствен не мишкува. Как толкова хора с уж образование, опит и някакъв авторитет нямат грам самоуважение...

Фандорин

Тези мутро-милиционеро-гербо-прашки не са се сетили още да префасонират и Библията – иначе го могат.

Slava

Велчев как го избраха? Даже не ви го показаха по ТВ. Ами предишните – всичките бяха честни, морални, принципни, бореха престъпността, даже я пребориха... и като дойде ГЕРБ на власт – създаде мафията, създаде всичката престъпност – от греб-

ната до най-еграта и организирана. Преди това никои не окраде милиарди, нямаше нито 1 поръчково убийство, всички крадливи министри бяха опандизени и БГ цъфтеше и връзваше, даже и без спрените от ЕС фондове. Всякакви братя, трактори, всичко да е с прякор, работеха само за благоденствието. Ех, какви главни прокурори сме имали, особено Филчев...

boby1945

Какво искате с постоянно мъркане на всяка тема? Не щете Цацаров, мечтаете си за Татарчев или Филчев?

щурчо

Единствено за Калин Калпакчиев

Не че го познавам и имам идея защо е в опозиция.

veny.gyurova

Дори костовак като мен трябва да признае, че БСП е в пъти по-нормална партия от мутромилционерската шайка. И колкото и да ми е неприятно, че ГЕРБ направо ги тика към властта, смятам, че това ще е поносим вариант (не че го искам, де). Защото има важна разлика между мутрите на олигархията, от една страна, и счетоводителите на олигархията, от друга. Все пак е по-добре политическият ти опонент не да те бие с бухалка по главата, за да ти вземе парите, а да ги щипне „възпитано“ от гъбоа ти.

Lyubo65

Изкуството да критикуват червените го владеят добре и са го доказвали неведнъж. Нека не забравяме, че избраният ще бъде в светлината на прожекторите – и на медиите, и на Брюксел, при всяко кривване встрани от пътя.

Поживем-увидем....

NATURAL

Олигарх-комунистите загубиха нови важни позиции и изборите на лято са от жизненоважно значение за тези отренки. За целта са мобилизирани всичките им подчинени – престъпници, зависими, медици, форумни агитатори. Дерзайте, другари, за вас е Москва... а тя не вярва на сълзи.

секуко

Липсват ми воплите на амбразурчиците под тази статия... Всъщност те изкараха по двойни смени, докато пълнеха форумите по време на полюциите във ВСС, и сега отидоха да си пият премийките от цуцко...

aldycrown

Явно той е най-най-почтеният и образцов магистрат, според правилата в Бантустан. Абсолютно сигурно е, че по-почтен, по-подготвен, по-малко корумпиран от него е НЕВЪЗМОЖНО да се намери, по никакъв начин, защото просто такъв не съществува. Ами да ни е честита новата придобивка...

toly

Алдикраун е най-близо до истината.

Born

ВСС беше съставен от ГЕРБ или от други политически партии? Моля някой да ме светне по този въпрос.

Michael

Може статията да е малко повече изразител на лично отношение, отколкото е добре за журналистиката по принцип, но за съжаление всичко казано и придружаващите го емоции са точно в десетката, в онова, което ние усещаме като рана, но ни остава само да мрънкаме безпомощно от страни... Гадното е, че много хора наистина не могат да допуснат, че това се случва и заради външни фактори, договарящи се с краставите ни жаби и помагачи им да заемат цялата власт. Ако не вярвате на твърдения, ето и авторът го споменава – въртенето на Уорлик, помнете всички тия прекалено директни прояви и неприемливи за дипломацията явления. Въобще от къде на къде US ще поставят мутри на власт в нашата страна?!? Как това може да се приема равнодушно? Борбата срещу комунистите накрая се изврати. Борба, оказа се, въобще не е имало и целите са къде лични и неприлични, къде на съвсем чужди държави и интереси.

Българинът може дълго да се държи като глупак, но не завинаги – тогава какъв съюзник ще сме на държава, пробутала ни мафиоти като лекарство срещу крадци на дребно? Най-

голямата демокрация на света намери идеала в какво? Тук къкри един бъдещ конфликт и избор, който мнозина ще направят и той едва ли ще е в полза на онези, които толкова активно ни мислят „доброто“.

StrikeEagle

По-добре дела в Страсбург, отколкото диктатура на циганско-куманзките(*) разбойници! Дано вкара барем един крадлив куманиз в затвора. Другото е от Лукавия, Маркс и Енгелс...

(*) ДСБ влиза в първата половина и затова не го споменаваме отделно.

А какви дитирамби се лееха за Борис Велчев! А??? Помнете ли??? е И?

Бург Гаску

На автора! – за смелостта да нарича нещата с истинските им имена! ГЕРБ и ГЕРБаризма са опасни за България!

гяго Илия

Следя нещата от началото и мога да кажа, че досега никога не е имало по-прозрачен процес на избор, и смятам, че след всичко, което чух и видях, не може да има угода на хората – иска се повече и повече. Но в обществените процеси тези неща не стават със скок, а последователно. Спомнете си как бяха тези неща през 2001 г., 2005 г. и тогава съдете!

вила

„Наясно ли сме с миналото на премиера, та съдим пионките му, че не са достатъчно почтени?“

Едно описание на Сталинизма: На върха – ТОЙ. Вождът, властелинът, БОГ. Във всяко селище – един Сталин. Във всеки отрасъл – един Сталин... Пирамидата на Сталин.

СЕГА у нас: на върха Бойко, в селищата – бойковчета, в отраслите – бойковчета, в институциите – бойковчета...

Та... Сталин умрял, но... Бойко го замества... Сталинизм-Бойковизъм. Две системи – една същност...

rodolubec_bg

Българският политически елит служи на чужди интереси. ГЕРБ не правят изключение от това правило.

Размишления на сп. „Борба” в навечерието на националния референдум на 27 януари 2013 г. и резултатите от него

Цел на референдума – да се отговори с „Да” или „Не” на въпроса: „Да се развива ли ядрената енергетика в Република България чрез изграждането на нова ядрена електроцентрала?”

Първа предпоставка

Допитването (референдумът) ще бъде валидно, ако в него участват най-малко толкова гласуващи, колкото са гласували на последните парламентарни избори (2009 г.). Това ще рече 4 345 450 души, представляващо 71% от имащите право на глас български граждани (6 119 757 души). Данните са от Националния статистически институт.

В избирателните списъци обаче за имащи право на глас граждани е посочено, че са 6 949 120 (данните са на ГРАО). Видно тук се явява разлика от 826 363 гласа, която съвсем не е малка и ако не бъде изчистен въпросът, свързан с нея, има опасност крайният резултат от националното допитване да не отрази точно желанията на гласоподавателите. Това ще бъде факт тогава, когато гласовете на тези несъществуващи граждани (фантоми) бъдат поставени при преброяването на същите (съзнателно или не) в услуга на единия или другия отговор.

Втора предпоставка

Ако активността при гласуването общо за страната надхвърли 20% спрямо общия брой гласоподаватели, но не достигне квотата на гласувалите на последните парламентарни избори, тогава резултатът се внася в Народното събрание за решаване.

Трета предпоставка

Ако не бъде изпълнено условието в нито една от първите две предпоставки, по същия въпрос допитване (референдум) е възможно след 2 години.

Накрая трябва с акцент да кажем, че въпросните 826 363 гласа от първата предпоставка имат решаващо значение при втората, отнасяща се до достигане на квотата на гласувалите на последните парламентарни избори. Така че нерешаването на проблема с тези гласове не е далеч от предположението, че замитането му е въпрос и на политическа сделка – в смисъл на нежелание да бъде решен, от което полза при подходящи условия ще извлекат и двете страни.

Основното, което прави впечатление в предреферендумната кампания, е, че тя даде старта и на кампанията по предстоящите тази година парламентарни избори. Допитването се политизира до степен, че няма как резултатите от него да не рефлектират поне върху основните политически сили (ГЕРБ, БСП, ДПС и ДБГ – Движението на българските граждани на г-жа Меглена Кунева), които по общо мнение ще заемат местата си в парламента. Коя от останалите политически сили и как ще капитализира резултатите от допитването, и кое място ще заеме в марша си към парламента ще зависи в не малка степен от способността ѝ да се позиционира и електорално да манифестира резултатите в своя полза.

На нас ни се струва, че казусът за развитие на енергетиката, и в частност ядрената енергетика в България, би трябвало да бъде поставен за решаване на експертно технологично и икономическо ниво, а не на гражданско. Подхвърлен от политиките за решаване на ниво „граждански арбитраж” (референдум), той загубва истинското си предназначение и същността си и се пренасочва към обслужване на партийнополитически интереси.

Двадесет и седми януари, датата на референдума, е вече в миналото. Резултатите от това четвърто по ред допитване в национален мащаб от новата история на България (след 1878 г.), както бяха официално известени от Централната избирателна комисия, но със значително закъснение (повече от две де-ноноция), предизвикаха разнопосочното им интерпретиране както от медиите, така и от гражданите.

След 45-часово броене на бюлетините в ЦИК бяха съобщени следните резултати:

Гласували при допитването български граждани – 1 405 464 (20.22%).

Гласували с „Да” – 851 757 (60.60%).

Гласували с „Не” – 533 526 (37.96%).

Гласували в чужбина – 4348 (0.0031%).

От тях гласували с „Да” – 2055 (47.2%).

От тях гласували с „Не” – 2210 (50.8%).

Най-много гласове „Да” са пуснати в Москва – 932 (86.76%).

В изнесените данни ЦИК съобщава, че активността на гражданите е 20.22%, което позволява въпросът за или против (съгласно Закона за референдума) развитието на ядрената енергетика в България „да влезе за ново обсъждане в парламента”. Но... забавата на това съобщение, както по-горе казахме, с 45 часа (около 2 денонощия) е прецедент в съобщаване на резултатите от ЦИК. Винаги тези резултати са били обявявани най-много няколко часа след приключване на изборния ден. Тази забава с дни буди съмнение, че може да бъде резултат на манипулация с числата от допитването, предоставени вече на ЦИК от избирателните комисии, за да се постигне желаният (а защо не и договореният) резултат от двете противостоящи с „Да” и „Не” страни. Нещо, за което предизборно „Борба” предупреди, посочвайки, че 800 хиляди гласоподаватели разлика между избирателните списъци и обявените при преброяването на населението на България (вж. началото) е величина, която предизборно трябва да бъде точно фиксирана, за да не се позволи допитването да се „формирализира”, а не следизборно да се даде възможност да се жонглира с нея в бакалски сделки между противостоящите политически сили, което рефлектира върху работата на ЦИК.

Най-общо казано, резултатите от този референдум не бяха непредсказуеми, като се има предвид, че след по-малко от шест месеца след него предстоят парламентарни избори. Предназначението на самата кампания за референдума не засягаше него, а решаването на партийни и междупартийни въпроси, състава на бъдещия парламент и разположението на политическите сили в него.

На нас ни се струва, че референдумът, въпреки негативите, които събра, все пак показва на участващите в него политически сили откъде „духа вятърът” и че ще трябва да се съобразяват с неговата посока като преориентират посоката на платната на водещите от тях кораби, а не да изменят неговата посока. Убедени сме, че това е повелята на времето. В това са интересите на българския народ, интересите на България. Противното би означавало катастрофа и ако не катастрофа, непредсказуеми политико-икономически последиствия, към които с ускорени темпове политикани за чужди интереси, а не за тези на българския народ тласкат България в последните 24 години.

Къде сме днес – това е въпросът, на който без премълчавания и недомлъвки трябва да отговорим обективно, ако у нас е останала частица чувство за отговорност – първо, пред себе си и второ, пред тези, които идват след нас.

За благосъстоянието на един народ се съди най-общо от икономическото положение, в което той се намира. У нас стрелката сочи застой, граничещ с безизходица. От една страна, огромна бедност, а от друга – едно елитаризирано политическо и икономическо малцинство, което стопира предприемчивостта на средно заможния гражданин и го тласка към „опашките” пред бюрата по труда. Огромната безработица е факт, неподлежащ на доказване. Тя е бич особено сред младото поколение, след невъзможността да реализира познанията и труда си, което се отправя извън страната с еднопосочен билет. Организираната престъпност е в симбиоза с цялата гама властодържатели в политическия и икономическия живот. Здравеопазването е под всякаква критика. Корупционните практики са навлезли дълбоко в него и обслужва всичко друго, но не и здравето на нацията. Образованието е в колапс! Некомпетентното му ръководене рефлектира върху утрешните граждани (днешните ученици и студенти) с обратен знак. Всеки бърза да се обгради с хора, верни лично на него, а не с възможности за изпълнение на възложената им работа. Това е една вредна традиция, която битова вече 24 години в българския обществен живот, оставено в наследство от комунистическата власт.

Това са част от щрихите, които са емблематични за живота в днешна България и взеха своя дял на скоро приключилия референдум. Те няма да отминат и предстоящите парламентарни, защото базата остава непроменена.

Има ли начин българският гражданин да излезе от този кръг на зависимостите?

Да, има, и той е в неговите ръце!

Идват избори!

БОРБА

За земята, рентите и още нещо...

След 9 септември 1944 г. и окупацията на България от Червената армия започна унищожаването на българските села. Насилственото коопериране остави хората без препитание, това беше първият геноцид над селяка. Селата започнаха да се обезлюдяват.

Доиде и така наречената „демокрация“, подготвена от червената номенклатура. Уж земята беше върната, но собственикът не разполага с нея. С последните изменения на закона за ползване, ако до 30 май на предната година не декларираш, че я работиш, ти я отнемат и тя се дава на арендатора. А той ти плаща, каквото прецени, при добив от 500 кг на декар – 50 кг рента! Много собственици, не виждащи перспектива, си продадоха земите.

А решение има и то е:

1. Държавата законово да регламентира, че рентата не може да бъде по-малка от 50% от добива в натура или неговата парична равностойност.

2. Добивът се установява при жътва с протокол между представители на собствениците и арендатора.

И още нещо: Собственици, не си продавайте земята, нейната цена ще се вдига и ще стане до 4000 лв. на декар, както е на запад, тя ще ви носи доходи.

Любомир Каменов, Враца

Човечеството оцелява и се развива чрез кооперацията

Като съдружиے без бюрокрация, т.е. съдружиє на добрите стопани – професионали, кооперацията е възникнала преди векове и се е разпростряла по целия свят.

Бюрократичната тоталитарна машина на БКП/БСП ликвидира кооперацията в България четвърт век преди 10 ноември 1989 г.

С пълното ликвидиране на кооперацията в България (връх на което бяха АПК, ПАК и накрая НАПС) беше ликвидиран не само селският стопанин като земеделец професионал, не само бе сложен край на професионализма в земеделието на България, **но вече целият български народ беше превърнат в ратай на БКП/БСП.**

БКП/БСП продължи своето пълкено дело и след 10 ноември 1989 г., като във ВНС 1990-1991 г. прие със своето „мнозинство“ т.нар. закон за земята, с което фактически

„узакони“ незаконното ликвидиране на легитимно основаните кооперации в България!

А с т.нар. ликвидационни съвети от „експертен“ тип БКП/БСП докара земеделието в България до пълен хаос!

Първото (и единственото), което трябваше да се направи след 10 ноември 1989 г., беше (и все още е) да се възстановят земеделските кооперации в първоначалния им вид, основани като съдружиє без бюрокрация и възстановяващи правата на кооператорите основатели!

И тогава вече кооператорите основатели (или техните наследници) да решават на общо събрание на кооперацията по-нататъшната съдба и дейност на своята кооперация.

БКП/БСП носи отговорност за ликвидирането на кооперацията в България и дължи обезщетение на кооператорите основатели

(и техните наследници) в България за един период, дълъг повече от четвърт век.

Държавата трябва да застава БКП/БСП да заплати не само това обезщетение, но и да заплати всички разходи за възстановяването наново на земеделските (и не само) кооперации в България в техния легитимен вид – като съдружия без бюрокрация.

Защото като съдружия без бюрокрация кооперацията фактически означава **професионализъм в действие и трябва да бъде**

насърчавана и закрияна от държавата за благо на целия български народ.

Като изява на истински професионализъм класическата кооперация е най-рационалният начин за бързо излизане от катастрофалната „кризичка“, в която ни вкара яростният преследвач на творчеството и професионализма, „премъдрият“ унищожител на кооперацията в България – БКП/БСП.

*Георги Минчев,
Свищов*

Жертвите

СЛОВО на Варненския и Великопреславски митр. Кирил на панихидата за пострагалите във времето на атеизма

+ *Варненски и Великопреславски митрополит Кирил, Наместник-председател на Св. Синод на БПЦ-БП*

„Никой от нас не живее за себе си и никой не умира за себе си” (Рим. 14:7).

Ваше Високопреосвещенство и Преосвещенства, всечестни отци, обични в Господа братя и сестри,

За трета поредна година България чества Деня на признателност и почит към жертвите на комунистическия режим, който изгражда едно тоталитарно, безбожно общество. Известен е фактът, че първи февруари е денят, в който посрещат смъртта регенти, депутати, офицери, министри, общественици, жертви на Първи състав на т. нар. „Народен съд”.

Дълг православен, духовен, морален и народен е молитвено да почетем паметта на нашите скъпи покойници, загинали по време на атеистичния режим. Родната ни света Църква никога не е забравяла и не може да забрави тези свидни жертви, произлезли от нейните недра. За нас подвигът на погубените човеци, дали живота си в отстояване на своята православна вяра, е велика драгоценност. Атеизмът е нещо много страшно.

Той е като тънка ледена покривка, по която може да мине някой човек, но един цял народ - никога. Урокът, който е получил българинът през двадесети век, понякога ужасява. Брат е убивал брата си, деца са убивали бащите си, защото са загубили любовта Христова един към друг и са престанали да виждат в себе си образа Божий.

Само за три месеца са били избити без присъда, осъдени на смърт и затвор хиляди невинни български граждани, повечето от които духовници и православни християни. От тях 152-ма са духовници, 13 осъдени на смърт, 13 на доживотен строг тъмничен затвор.

Дъщерята на свещ. Петър Дивизиев от Разлог споделя: „Няма по-силно наказание от Божието, защото нека да не търсим мъст и нека да няма повече никога такова време, в което да се убиват невинни хора, в което да се създават насила убийци. Защото аз съм сигурна, че тези хора, които са извършили това грозно деяние, не са били родени убийци. Някой ги е накарал, някой може би ги е заставил да постъпят така. Дано отсега нататък да станем по-духовни, да живеем в мир” (из: Георги Казанджиев. Варненският и Преславски митрополит Йосиф, 2010, с. 10). Наистина, в много от случаите престарали се активисти се показват „по-големи католици от папата”. В своите донесения дори тогавашни партийни величия донасят, „че с тъпите си железобетонни глави комунистите искат поквара на Православната църква и нищо друго, превръщането ѝ в свой инструмент, декорация, каквото е казионното БЗНС и други така наречени организации, което за Църквата е нещо несравнимо по-ужасно, но не успяват” (Фотев, Г. Дългата нощ на комунизма в България. С., 2008, с. 289-290).

Въпреки масовите убийства, изтезания, хвърляне в затвори, ТВУ-та, интерниране, най-различни репресивни мерки на новата власт, побоища, унижения, гаври, всекидневни заплахи, въпреки всички изпитания, на които обикновени християни, архиереи и стотици свещеници са били подлагани, Варненският и Преславски митрополит Йосиф свидетелства, че в Българската православна църква не настъпват „никакви промени за нейното атеистично демократизиране”, тя в никакъв случай ни на йота, ни за миг не се е поддала на унизителна служба на атеистичния режим и всички опити за атеистично демократизиране на Църквата не са постигнали преследвания резултат. Независимо от разгрома и избиването на елита на българската интелигенция, научната мисъл, военни и духовници, съдебните разправи, хилядите шумни, незаконни и без юридически основания процеси, Българската православна църква не изменя на своето служение и мисия, но винаги, макар и в условия на ограничение, е служила св. тайнства, призовавала е Божията помощ и милост над своя многострадален благочестив православен народ и проповядвала словото Божие за нравствено очистване и богоуподобяване на вярващите.

Блаженопочиналите патриарх Кирил и патриарх Максим, както и епархийските архиереи, са направили всичко възможно, за да облекчат мъките и страданията на миряни и духовници в затворите, както и да бъдат те освободени по-рано, като са ги назначавали отново на благодатно енорийско служение. Около 30 са свещениците, които са били запазени от репресии. На помена, във връзка с 40 дни на незабравимия патриарх Максим, един християнин лично ни сподели, че на два пъти е бил спасяван от насилие, благодарение на Предстоятеля на Църквата ни. Точно тази репресивна дейност доведе до духовното разпадане на атеистичната власт в страната ни. Както се казва в Священото Писание: „Недейте се лъга: Бог поругаван не бива. Каквото посее човек, това и ще пожъне: който сее в плътта си, от плътта ще пожъне тление; а който сее в духа, от духа ще пожъне вечен живот” (Гал. 6:7-8).

Нека се стараем да следваме призива на Самия Господ Иисус Христос и Неговия Предтеча, да принесем плодове, достойни за покаяние (Мат. 3:8), да сеем в духа, за да пожънем духовно обновяване, мир, единение на народа ни и вечен живот. Амин.

Пишат ни

МЕЖДУНАРОДЕН ИНИЦИАТИВЕН КОМИТЕТ „КРЪСТЬО ХАДЖИИВАНОВ”, ПОЧИТАТЕЛИ НА ПОЕТА

Уважаема редакция на сп. „Борба”,

Трогнати сме от факта, че сте трибуна на нашите виждания, чувства и интереси.

Особено сме благодарни от публикацията за нашия поет от Пиринско – гордост за цяла България, за Европа, за славянството и за всички честни хора по света!

Докато повечето от медиите в страната ни, ръководени от комунистическите мутанти, изобщо не желаят и не споменават, а камо ли да коментират за оцелелите все още герои на антиболшевишката съпротива, сп. „Борба” най-достойно защитава **заветите** и **паметта** на тези наши национални герои, както и събитията, засягащи най-животрептящите проблеми и интереси на нацията, народа и държавата ни за оцеляване, защита на духовните ценности и прогрес!

За вашето патриотично дело бъдете благословени от Бога и народа, а поколенията ще ви бъдат признателни, защото работите за тях!

С най-дълбоко уважение: зам.-председател на МИК проф. д-р Илия Александров

СЪЮЗ НА РЕПРЕСИРАНИТЕ ОТ КОМУНИЗМА – „ПАМЕТ”, ОБЛАСТЕН СЪВЕТ – ШУМЕН

Отворено писмо до българската демократична общност

Драги съидейници,

Повод да се обърна към вас с това писмо е, че политическата обстановка в страната се влошава. Имам предвид, от една страна, настъпателната и арогантна политика на

лидерите на БСП и ДПС, масираната им пропаганда и агитация срещу ГЕРБ, спекулирайки с тежкото положение на българския народ. С цялата си наглост тези господа от БСП забравиха, че те са главните виновници за това след 23-годишен демократичен преход България да остане най-бедната и нещастна държава в ЕС. Именно те бяха „архитектите“ на този преход, който превърна пазарната икономика в икономически бандитизъм, а свободата и демокрацията – в слободия и безотговорност – хранителната среда на корупцията, убийствата, кражбите, изнудванията и т.н. Като резултат най-големите комунисти станаха най-големите олигарси, заграбвайки само за една нощ 45-годишния труд на българския народ. Те замениха политическото си господство с икономическо и с това за пореден път доказаха, че БСП си смени само козината, но не и вълчия си большевишки нрав.

При създамата се ситуация за всеки четен и здравомислещ демократ е ясно, че няма друга алтернатива, освен на предстоящите тази година парламентарни избори да подкрепим онази политическа сила, която и сега с думи и дела се бори да парира тангема БСП-ДПС.

Като обективна историческа необходимост се явява създаването на десен автентичен (подчертавам, автентичен) център в българското политическо пространство, който да обедини всички честни и почтени членове и симпатизанти на демократични политически формации от началото на прехода. Гръбнакът на този център може да бъде само съюзът от всички репресирани в България от комунистическия тоталитарен режим, защото той ще притежава огромен морален потенциал и ще има справедливо социален статус. Още преди 20 години демократичните общности в останалите посткомунистически държави от съветския блок много добре разбраха, че не може да съществува ясно политическо пространство без активното участие на репресираните от комунизма (Полша, Чехия, Унгария, Литва и т.н.). Затова там се приеха законите, които ги изведоха много добре в борбата за власт и без участие на комунисти.

Стратегията е ясна: създаването на мощен десен център, включващ сплотения Съюз на репресираните в България, Съюз „Истина“, БЗНС „Н. Петков“, БДФ, „Горяните“, СДС и други автентични антикомунистически сили, ползващи се с подкрепата на живеещите извън България наши съотечественици и главно с тази на Българския национален фронт и Представителството му в България.

Уважаеми съидейници, въпреки някои негативи в управлението на ПП ГЕРБ, тя може да бъде подкрепена на предстоящите избори, защото няма друга алтернатива. Другото е идването на „бял кон“ на БСП и ДПС във властта и окончателният край на демократичното развитие на България.

Ние, от Съюза на репресираните, не бива да допуснем това. Това дължим на святата памет на хилядите жертви на комунизма в бившите соц. държави от съветския блок.

*Ц. Цанински – председател на областния съвет
на Съюза на репресираните в Шумен, зам.-председател на ЦС*

Уважаема редакция на сп. „Борба“,

Видинчани посрещнаха Коледа и Нова година с кремълските звезди на елхата на градския площад. Кметът на града Георги Гергов и екипът на общината са комунисти. На балкона пред клуба на БСП/БКП се вее единствено червеният флаг. От любопитство влязох в СОУ „Симеон Велики“ – бившето училище „Димитър Благоев“, виждам голяма украсена елха. На върха ѝ грее голяма петолъчка – червена. Снимах и нея (вж. снимките).

Преди две години директорът на училище „Св. Св. Кирил и Методий“ уволнил възрастна учителка, която му направила забележка (тогава също на елхата на върха е имало червена петолъчка), че това не трябва повече да става. Това чух от г-н Цветан Лилков

– лидер на ДСБ във Вудин, който сезирал прокурора за случая и едва след неговата намеса учителката била възстановена на работа.

В МВР и в учрежденията властват потомци на комунисти. По селата е същата картина. Нищо в тоя край не се е променило. Страхът у хората е същият, както и преди. Командват червените московски джуджета, независимо от това, че Народното събрание през 2000 г. прие закон, с който обяви комунизма за престъпен (бр. 37 от 5 май 2000 г.).

Казвам и ви пиша всичко това с болка, защото изпитвам чувството, че икономическата олигархия, която, общоизвестно е, че е червена и червената власт по места, ако не се обърне сериозно внимание, ще възстановят още по-страшен от 45-годишния техен „рай“ в прекрасната ни изстрадала от комунизма страна.

Надежда Любенова

ОБРЪЩЕНИЕ КЪМ ДЕМОКРАТИЧНИТЕ СИЛИ В БЪЛГАРИЯ

От Павлин Сирашки от Плевен – координатор за Централна Северна България на III Български национален съюз „Нова демокрация“

Във връзка с положението в България и предстоящите парламентарни избори

Уважаеми госпожи и господа,

Изграждането на стабилна, почтена и достойна за уважение демократична система на управление в България е мечтата и целта на всички български граждани, които са демократично ориентирани. Изминалите 23 години от този фалшив и измамнически преход ясно говорят, че в България не се гради истинска демокрация. Разграбването и съсипеването ѝ след 9 септември 1944 г. трябва да бъде спряно и сложен край на криминалния преход. Ето защо призовавам всички партии, движения, съюзи, личности и т.н., подписали меморандума за политическо и гражданско сътрудничество, да бъде създаден инициативен комитет за свикване на обединителен конгрес на автентичната десница, с което да бъде поставено началото на изграждане на истинска демокрация в България.

22 януари 2013 г.

Уважаема редакция,

Получавам редовно нашето любимо списание „Борба“. Раздавам го на наши съмишленници в общините Враца и Криводол. Отделни броеве изпращам чрез жена ми и в Смолян и китното родопско село Широка лъка, откъдето е тя. Хората го приветстват с адмирации и го чакат с благодарност. По един брой от всички списания съм си запазил и съм ги подвързал в книга. След време тя ще бъде най-хубавата антикомунистическа книга.

А сега едно предложение: Добре е на страница-две в списанието да намерят място материали за селото – насилственото коопериране и сегашното ограбване на собствениците от арендаторите при обработката на земята.

А. Каменов, Враца

Уважаеми г-н Спасов,

Честита Коледа и Новата 2013 година на Вас и колектива на сп. „Борба”. Желая на всички много здраве. Все така да ни поднасяте едно изпълващо ни с надежда списание, което е христоматия за всички, които обичат България. Много Ви благодаря за списанието. Моля занапрег да ми го изпрацате в Кюстендил.

Инж. Пр. Бояджийска

Уважаеми г-н Спасов,

С настоящото поздравявам Вас и редакторския екип на сп. „Борба” с най-искрени пожелания за здраве и сили, за да успеете през очертаващата се не лека 2013 г. по същия начин, както и досега, да задоволявате читателите си.

В началото на годината ще Ви изпратя новия брой на списанието, което редактирам (макар и много рядко) по причина на кризата, която си казва думата и при нас.

Още веднъж пожелавам успех на колектива и лично на Вас.

Д-р Григорий Цветков, Варшава

Уважаема редакция на „Борба”,

С най-добри чувства пожелавам на всички в редакцията здраве и все така с достойнство да водите борбата срещу комунизма във всички негови форми и прояви.

„От детето до старика всички срещу комунизма” – това е призивът на радио „Горяни”, който навремето поддържах и аз.

Успешна да е 2013 година.

Хр. Чоков, Пловдив

Уважаеми г-н Спасов,

Благодаря Ви за получените броеве на сп. „Борба” – орган на БНФ, което остана единственото комай, защитаващо българските национални интереси пред света и в родината ни.

Надявам се най-сетне днешните нехранимайковци да отворят очи, да прогледнат с душите си, да се сплотят в единен български национален антикомунистически блок и да изхвърлим на бунището на историята болшевишките национални предатели в различните им форми и модификации.

За сплотена, единна, чиста и просперираща България на българите!

С вяра в Бога и България!

Димитър Бутански, Койнаре

In memoriam

ДА СИ СПОМНИМ ЗА СТЕФАН ВЪЛКОВ

Времето минава неусетно... На 11 януари 2003 г. се навърши 1 година от смъртта на един смел, достоен и скромнен българин, какъвто рядко се е раждал в най-съвременната история на България! Стефан Вълков – политически затворник по времето на комунизма, участник в горянското движение, един от малцината, които с гордост можеха да кажат за себе си: „Опазих името си чисто”! Имах голямото щастие да познавам този човек!

Не зная докога ще тегне неписаната забрана да се говори за тези хора, да се изучава техният живот, скрит и досега от обществото! Те могат да бъдат само и единствено образи, достойни за подражание, за възхищение, за доверие и убеждение, че с делата си, със скромния си, но изпълнен с напрежение и прекеждия живот не предадоха идеите си, не предадоха другарите си, не сътрудничиха на Държавна сигурност, колкото и да бяха притискани за това!

Неговият антикомунизъм започва още от 1939 г., когато е легионер. На 19-годишна възраст, точно на 9 септември 1944 г., е задържан и пребит няколко пъти. Без следствие и обвинение е изпратен в Пловдивския затвор, а после – в първия концлагер на „нова България” край Белица, после в Дупница и накрая в София. Мобилизират го като трудовак, за да го арестуват като горянин със смъртна присъ-

на метър!” Но Бог го пази. Не можеше да проумее как не се е разболял. Комунистическите изроди недоумяват как е още жив!

Не мога да пиша тези редове без възмущение, без безпределно възхищение от неговия подвиг, от неговия живот, който си отиде от нас скромен, велик, бих казала сублимен!

Бог да го прости, ако има за какво!

Нека бъде светла паметта му! За нас, българите, за младите, за идните поколения!

Стефан Вълков беше знаме, упование за тези, които търсят брод, да помислим и преосмислим позициите си, гражданското си поведение и отношението си към новите строители на съвременна България!

Лиляна Друмева, председател на Съюза на репресираните от комунизма

КОЙ Е ГЕНЕРАЛ ЛУКОВ И КАКВО ПРЕДСТАВЛЯВА ЛУКОВМАРШ

Ген. Христо Луков е герой от Първата световна война, благодарение на чийто неподобен подвиг днес Кюстендил е в пределите на България. Изоставен от своята част, поддала се на вражеската пропаганда, той остава сам срещу настъпващата 30-хилядна сръбска войска. Луков открива стрелба с четири оръдия срещу врага, като няколко местни овчари му подават снарядите. Обстрелът продължава часове и сърбите прекратяват настъплението, мислейки, че срещу себе си имат многочислена войска. На следващия ден е сключен окончателният мир и градът е спасен. Генералът освен предан военен е и брилянтен държавник, който възкресява българската армия след Ньойския погром в качеството си на военен министър. Той има и значителен принос в академичната сфера като издава редица трудове и публикации свързани с артилерийското учение, които служат за учебници на поколения български артилериисти, включително и в близкото минало. Не на последно място той е и един от основоположниците на съвременния български национализъм и водач на най-голямата националистическа организация на своето време – СБНЛ. Генералът е подло убит от терористична група на БКП, пред очите на собствената му дъщеря, на 13 февруари 1943 г.

Заради всичките му тези качества ние почитаме ген. Луков като един заслужил българин, отдал живота си в полза на отечеството. В негова памет Българският национален съюз организира вече десет години подред възпоменателно факелно шествие, станало известно като Луковмарш. Целта ни е да възродим спомена за живота и делото на този велик българин. С течение на годините Луковмарш се превърна в най-голямото и значимо събитие в календара на българските националисти.

„И нека признаем, че все пак една корист запазваме за себе си – да се чувстваме достойни българи и правото да умрем за Отечеството си.” – ген. Христо Луков

БЪРБА®

ЗА НОВА БЪЛГАРИЯ

+ Г-н Добрин Радин – председател на репресираните български граждани след 9 септември 1944 г., произнася слово при едно от поклоненията пред мемориала на поета Кръстьо Хаджииванов

*Да махнем човешките тирани,
това е горда, висша добродетел.
И за това да бъдем призовани –
да смъкнем всяко робство и владетел.*

От “Убийците” – стихотворение,
написано от Кръстьо Хаджииванов
през 1950 г.

**Въра
Сила
Суверенитетъ**